

SIMPLY INSPIRATIONAL: FRANK SILVA

Bert Raeymaekers

Ondertussen heb ik vernomen dat Frank de hobby verlaten heeft, toch wil ik jullie mijn ervaring met deze unieke man delen.

Het was net na de middag op een zaterdag eind mei toen we voor een rijhuisje in Watford stonden. Een klein huisje tussen een rij identieke arbeidershuisjes. Op de oprit stond een 4x4 met nummerplaat "SILVA": hier moest het zijn.

Nog maar twee weken daarvoor had ik voor het eerst een e-mail naar Frank Silva gestuurd. Hij antwoordde altijd snel en vriendelijk. Ik wist niet goed wat ik van dit bezoek moest verwachten.

Frank is namelijk een 'naam' in de grasparkietenwereld.

De deur gaat open. Een glimlachende, wat kleinere man staat in de deuropening. We worden snel uitgenodigd in de voorste kamer. Frank vraagt hoe de trip is geweest en biedt ons thee aan. Het huisje ziet er vanbinnen zo knus uit als je vanbuiten zou verwachten. In de kamer waar we zitten staat in de hoek een vitrinekast waarin vooral een houten model van het ideaalbeeld van de grasparkiet opvalt.

Maar we zijn natuurlijk gekomen voor de grasparkieten en Frank neemt ons mee door de keuken naar de tuin. De twee TV schermen in de keuken tonen beelden van in het hok. De tuin is een eenvoudig stadstuintje met muren langs beide zijden en

aan de andere kant van het grasveld een grasparkietenhok.

Voor we het hok betreden giet Frank wat ontsmettingsmiddel uit voor de ingang. Tijdens het verdere bezoek zou nog meer blijken dat Frank veel aandacht besteed aan hygiëne. Het hok is niet zo groot. Maar de ruimte is wel optimaal benut.

Het kweekseizoen liep toentertijd op z'n einde. In de kweekbakken zaten koppels met meestal al vrij volgroeide jongen. Frank grijpt enkele tentoonstellingskooien en springt van links naar rechts om uit z'n kweekbakken enkele vogels te vangen om ons te tonen. Ondertussen vertelt hij, wijst hij verschillende andere vogels aan met telkens de vermelding van de familiebanden, haalt hij jongen uit de nestbak om ons te tonen en borstelt hij de vloer. Frank straalt veel energie uit als hij tussen zijn vogels zit en erover vertelt. En alle informatie over afstamming en verlegde jongen is parate kennis.

Eerst en vooral moet hij ons natuurlijk zijn top vogel tonen. Een spangle man met een wel heel brede kop. Zoals men nogal eens ziet bij spangles was de spangletekening bij deze vogel "van de pluim" gevallen. Door dit gebrek heeft hij er nooit mee geshowd maar gelukkig hadden zijn nakomelingen wel een goede spangle tekening. Deze vogel zat dan ook heel het jaar door in de kweekbak en was ondanks de zeer lange bevedering een zeer vruchtbare vogel. Vruchtbaarheid was dan ook een van de belangrijkste redenen waarom ik bij Frank Silva terechtgekomen was.

Het was duidelijk dat voor hem vruchtbaarheid belangrijk is. Hij heeft blijkbaar een groot hart voor de hobby en wil dat vogels die bij hem gekocht worden ook kweken. Zoals hij het zelf enkele keren uitdrukte: "Als je bij mij vogels koopt en ze kweken niet, dan kom je niet meer terug." Hij ging verder in op een discussie die hij met Jo Mannes had gehad. Mannes was verbaasd dat hij zoveel goede (kweek)vogels verkocht. Maar volgens Frank moet je de hobby vooruithelpen en hij vroeg dan ook aan Mannes of hij hem ook "slechte" vogels voor veel geld had verkocht...?!

Ja, Frank Silva heeft ook ooit veel geld gegeven aan Mannes vogels maar heeft nu geen Mannes-bloed meer in zijn hok.

Bij zijn kweekvogels viel mij vooral op dat geen enkele vogel een fout had. Het waren stuk voor stuk complete vogels waar duidelijk de stamkenmerken in te herkennen

zijn. Hijzelf noemt het “breeding quality into quality” en dat zie je eraan. Mij viel vooral op hoe boven de neus de pluimen voorwaarts en breed omhoog liepen in een hoog gewelfde kop gevolgd door een bijpassend goed gevuld achterhoofd. Het herinnerde mij qua vorm aan het houten model binnen. Sommige kwekers concentreren zich te veel op “brede koppen” en vergeten dat heel het hoofd in alle richtingen kracht en volume moet uitstralen. Vogels missen nogal vaak “backscull”. Nog opvallend waren de diepe maskers met bijhorende spots die de kopkwaliteiten verder complementeerden. Ook het lichaam was volledig in balans met het hoofd. Een complete vogel met andere woorden.

Het gevolg van zo'n doorgekweekte stam is ook dat eigenlijk elke paring past. Een probleem met deze type vogels is dat je vaak geen uitschieters hebt in bepaalde kenmerken. Dus als outcross om een mindere eigenschap in je stam te verbeteren zijn ze misschien minder geschikt. Al hoewel, veel stammen kunnen waarschijnlijk wel meerdere van de goede Silva eigenschappen gebruiken. Voor mij als (her)beginnende liefhebber zijn dit vogels waarmee je een uitstekende basis voor een stam kan leggen. Ik ben vergeten te vragen hoe hij met outcrosses omgaat.

Om even terug te komen op z'n spangle man. Frank liet uitschijnen dat hij het onbegrijpelijk vond dat hij met deze vogel niet heeft kunnen showen omwille van het ontbreken van de tekening. Hier ben ik het niet helemaal eens: een duidelijke fout zoals ontbrekende tekening, flecky, opaline effect, ... moet zwaar bestraft worden bij onze postuurvogels, zelfs als dat kleurkenmerken zijn. Hierbij wil ik nog vermelden dat ik het vreemd vind dat je aan kopveren niet mag raken maar dat je wel het hele masker op zes pluimen na mag plukken. Soms zie je op tentoonstellingen vogels waarbij het echt te gortig is. Daar mag van mij gerust wat strenger op beoordeeld worden. Op (lange) termijn zouden we misschien naar een wereldwijd verbod moeten? Maar misschien is dat een te drastische omslag.

Na de ronde door zijn hok viel mij op dat ik maar enkele flecky vogels had gezien. Toen ik hem hierna vroeg zei hij dat hij een flecky pop had en hoewel de jongen daarvan niet flecky waren, er in de verdere afstammelingen wel eens flecky vogels geboren werden. Vogels met een duidelijk opaline effect meen ik mij niet

te herinneren.

Op de vraag of hij veel feather dusters kweekte, antwoordde hij met “enkele per jaar”. Gezien het aantal vogels hij per jaar kweekt (op dat moment had hij er 125 te koop) valt dat wel mee. Maar we kweken onze showgrasparakiet natuurlijk op de grens met maximale bevedering dus we zullen er mee moeten leren leven.

De paringsstrategie van Frank is prachtig in zijn eenvoud en efficiëntie. Zijn favoriete paring is neef x nicht. Hij is daar niet de enige in. Als hij een goed koppel heeft zal hij alle nakomelingen gebruiken om verder mee te kweken. De nakomelingen van deze broers en zussen zijn dan weer ideaal voor zijn neef x nicht paringen. Frank paart naast visuele kwaliteit en afstamming ook veel op “gevoel”. Hij herschikt ook vaak koppels tussen de verschillende rondes in. Zo krijg je jongen van verschillende partners en kan je de kweekkwaliteiten beter beoordelen.

Hygiëne is blijkbaar uitermate belangrijk voor Frank Silva. Tijdens ons bezoek borstelde hij en uit de nestkasten die hij inspecteerde haalde hij alle vuiltjes. Proper kweekomstandigheden zijn voor hem heel belangrijk: een eenvoudig recept voor succes. Het herinnerde mij aan mijn cursus profilaxie (=voorkomen van ziekten) waar de professor het belang van kuisen benadrukte. Ontsmettingsmiddelen zijn nutteloos in een vuile omgeving. Gelijkaardig zijn geneesmiddelen niet de oplossing als vogels in een besmettingshaard zitten. Volgens Frank kan je een zieke vogel vaak niet meer volledig redden, maar als je opletterend bent kan je misschien op tijd ingrijpen.

Als ik hem vraag naar voedingssupplementen is het antwoord kort: geen. Hij geeft enkel vers water, zaadmengeling en zijn eigen eivoer recept. Weer komt het neer op degelijke eenvoud.

Hij vraagt aan mij wat voor vogels ik zou willen. Jonge vogels, maar vermits de keuze zo groot is wacht hij op wat meer specifiek. Ik hou wel van blauwe vogels zeg ik hem. Uit de verkoopsvolière vangt hij verschillende vogels voor mij en hij zoekt er passende partners bij. Ook hier is hij weer zijn actieve zelf. Hij heeft onder andere een koppel geelmaskers gevangen en vertelt dat hij een zuster van een van deze vogels heeft verkocht en dat hij daar nu spijt van heeft. Het koppel stond mij erg aan maar Frank bekijkt ze alle twee nog eens grondig en besluit dat hij ze zelf gaat houden om mee te kweken. Ook topkwekers bedenken zich wel eens. Ook hier zijn de familieverbanden parate kennis en verwijst hij vaak naar vogels in de kweekkooien.

De jonge vogels hebben een 06 ring aan. Dat komt omdat hij na de zomer begint te kweken. In Engeland worden de ringen pas op 1 januari uitgegeven. Maar dan zijn de vogels niet klaar om te kweken volgens Frank: “Je moet kweken als de vogels er klaar voor zijn, niet volgens de kalender.” Nadat ik mijn keuze had gemaakt was het hoog tijd om te vertrekken aan onze lange terugreis. Het bezoek was spijtig genoeg veel te kort. Bij het buitengaan zaten de volgende bezoekers al te wachten. Volgende keer trek ik veel meer tijd uit om te luisteren en te leren van deze gepassioneerde man.

Voor iedereen zeker een aanrader om ook eens langs te gaan bij deze gedreven liefhebber. Spijtig genoeg heeft hij ondertussen de hobby verlaten. Ik ben alvast tevreden van mijn aankopen en de eerste jongen van de Frank Silva vogels liggen dan ook al in mijn blokken.

Een aantal foto's van de Silva jongen kan je alvast bekijken op mijn website: <http://br23.schilduil.org/> en hierboven.